RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 115.908 van 13 februari 2003
in de zaak A. 129.315/VII-28.375.

In zake : de n.v. ROUTE 49,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. VERSYP,
kantoor houdende te DE PANNE,
Koninklijke Baan 30

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. ROUTE 49 op 15 november 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 26 september 2002 waarbij haar beroep tegen de beslissing van 14 oktober 1998 van de afdeling milieu-inspectie, buitendienst West-Vlaanderen houdende het bevel tot stopzetting van de exploitatie door de verzoekende partij van een inrichting gelegen te Fort Sint-Donaas 2b, 8340 Damme (Lapscheure), ongegrond wordt verklaard;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 16 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 januari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DEFAUW die, loco Advocaat Ph. VERSYP verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat I. VANDEN BON die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

De verzoekende partij huurt met ingang van 1 juni 1995 een gedeeltelijk bebouwd onroerend goed in Damme. Het gaat om gebouwen en terreinen van een voormalige steenbakkerij. Het terrein ligt volgens het gewestplan Brugge-Oostkust vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 1977 in ontginningsgebied met als nabestemming deels agrarisch gebied en deels natuurgebied.

Ze zal in de gebouwen een aantal recreatieve activiteiten organiseren, met name een indoorcarting, een bowling, een binnenspeeltuin, een lunapark en horeca.

Op 16 juni 1995 wordt een proces-verbaal opgemaakt wegens het uitvoeren van onvergunde verbouwingswerken.

Op 31 juli 1995 worden in het Belgisch Staatsblad wijzigingen aan de indelingslijst bij Vlarem I bekendgemaakt, waardoor onder meer indoor-cartings milieuvergunningsplichtig worden.

Op 13 mei 1996 stelt de afdeling milieu-inspectie een proces-verbaal op wegens exploitatie van vergunningsplichtige inrichtingen zonder milieuvergunning. Op 12 maart 1997 volgt een tweede proces-verbaal. De milieu-inspectie vraagt de burgemeester om op te treden, maar deze weigert, omdat hij vindt dat het nadeel van de volgens hem geringe hinder niet opweegt tegen de voordelen, "vooral op gebied van tewerkstelling".

Op 16 juni 1997 dient de verzoekende partij een milieuvergunningsaanvraag in.

Op 27 oktober 1997 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Damme de vergunning.

De verzoekende partij tekent administratief beroep aan.

Op 8 januari 1998 stelt de afdeling milieu-inspectie voor de derde maal een proces-verbaal op. Ze vraagt de burgemeester opnieuw om op te treden; deze verwijst naar zijn vorig antwoord.

Op 26 maart 1998 weigert ook de bestendige deputatie de vergunning.

De verzoekende partij dient een annulatieberoep in tegen deze weigering (A. 78.595/VII-16.682). De zaak is nog hangende.

Op 28 juli 1998 stelt de afdeling milieu-inspectie een vierde proces-verbaal op. Ze vraagt een derde maal aan de burgemeester om op te treden, maar krijgt geen antwoord meer.

Op 9 oktober 1998 stelt de afdeling milieu-inspectie een vijfde proces-verbaal op.

Op 13 oktober 1998 geeft de afdeling milieu-inspectie bevel tot stopzetting van de exploitatie van de onvergunde vergunningsplichtige activiteiten :

> "(...) omvattende de niet vergunde exploitatie van een indoor-carting met een zestigtal cartingwagens, een herstellingswerkplaats voor het onderhoud en herstellen van de cartingwagens, opslag van benzine in jerrycans, opslag van oliën en sprays in kleine verpakkingen, 14 geautomatiseerde kegelbanen, 2 bovengrondse houders voor de opslag van respectievelijk 1.200 liter en 2.300 liter mazout, opslag van propaangas in een bovengrondse houder van 1.600 liter, het lozen van huishoudelijk afvalwater in de oppervlaktewateren, een transformator met een individueel nominaal vermogen van 250 kVA, koelinstallaties en airconditioning met een totaal geïnstalleerd vermogen van 19,3 kW en stookinstallaties met een totaal warmtevermogen van 424 kW".

De verzoekende partij tekent administratief beroep aan en exploiteert verder.

Op 17 februari 2000 stelt de milieu-inspectie een zesde proces-verbaal op.

Op 26 september 2002 wordt de bestreden beslissing genomen : het bevel tot stopzetting van 13 oktober 1998 wordt bevestigd;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota opwerpt dat de verzoekende partij een onwettig belang nastreeft; dat zij desbetreffend doet gelden wat volgt :

> "(...)
> Het is duidelijk dat verzoekende partij geen belang heeft bij de annulatie van het stopzettingsbevel, aangezien een vernietiging van dit bevel de verzoekende partij geen voordeel verschaft. Indien het stopzettingsbevel nl. uit de rechtsorde verwijderd zou worden, heeft dit niet voor gevolg dat verzoekende partij zijn inrichting zal mogen exploiteren, gelet op het feit dat hij nog steeds zonder milieuvergunning zal zijn.

Derhalve is niet voldaan aan artikel 19, eerste lid R.v.St.-Wet aangezien verzoekende partij niet aantoont een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden ingevolge de door haar bestreden beslissing, en de eventueel tussen te komen nietigverklaring en dus ook de schorsing de verzoekende partij geen direct en persoonlijk nadeel verschaft.

Cfr. tevens Uw arrest HAELEWIJCK nr. 33.427 dd. 21 november 1989.

De intentie om een illegale exploitatie verder te zetten kan geen geoorloofd belang vormen.

(...)";

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting van de feiten stelt dat

"(...) op het ogenblik dat verzoekster de gebouwen in huur nam voor de specifieke door verzoekster uitgevoerde exploitatie geen milieuvergunning vereist was.

Dat de betrokken rubriek (32.2.4.) pas aan de indelingslijst werd toegevoegd bij besluit van de Vlaamse Regering dd. 01.06.1995 (BS 31.07.1995).

Aangezien niettemin mijn verzoekster na het publiceren van het betrokken besluit een aanvraagdossier heeft ingediend teneinde zich aan de wet aan te passen";

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel ook nog aanklaagt dat bij het stopzettingsbevel er ten onrechte werd voorbijgegaan aan het feit dat een aanzienlijk aantal van de uitgevoerde activiteiten hooguit aan een meldingsplicht waren onderworpen; dat zij in essentie doet gelden dat zij van bij de aanvang van haar activiteiten melding heeft gedaan bij het gemeentebestuur; dat deze evenwel zonder al te veel commentaar werd geweigerd met de mededeling dat een milieuvergunningsaanvraag klasse 2 diende te worden ingediend, dat diverse activiteiten pas na de initiële uitbating ervan zijn opgenomen in de lijst van de hinderlijke activiteiten en als dusdanig vergunningsplichtig zijn geworden, dat evenwel het bevel tot stopzetting niet uitdrukkelijk vermeldt welke activiteiten dienen te worden stopgezet en welke kunnen worden verdergezet;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij wel stelt dat de exploitatie van indoor-cartings nog niet vergunningsplichtig was op het ogenblik dat zij de gebouwen in huur nam, dit is op 1 juni 1995; dat zij evenwel niet stelt, laat staan aantoont dat die vergunningsplicht niet gold op het ogenblik waarop zij effectief is gestart met de exploitatie van de indoor-carting; dat wordt vastgesteld dat op 16 juni 1996 er nog blijkbaar onvergunde verbouwingswerken aan de gang waren, terwijl de vergunningsplicht bij besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 met ingang van 1 augustus 1995 is ingetreden; dat, daarenboven, zelfs indien de exploitatie reeds was gestart voor 1 augustus 1995, de exploitant overeenkomstig artikel 16, § 1, van het

milieuvergunningsdecreet binnen zes maand na de inwerkingtreding van de vergunningsplicht, dus vóór 1 februari 1996 een milieuvergunningsaanvraag moest indienen, hetgeen de verzoekende partij niet heeft gedaan; dat, immers, de milieuvergunningsaanvraag dateert van 16 juni 1997; dat daarenboven in de milieuvergunningsaanvraag ook vergunning werd gevraagd voor een lunapark met tien speelautomaten hetgeen reeds van bij de inwerkingtreding van Vlarem I vergunningsplichtig was, dit tot de inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse regering van 12 januari 1999; dat aldus, zo de verzoekende partij met haar betoog wil doen uitschijnen dat zij op grond van artikel 16, § 3, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 na het vergunningsplichtig worden van de betrokken inrichting gerechtigd was om tot aan de definitieve beslissing verder te exploiteren zonder de vereiste vergunning, dit betoog prima facie niet opgaat; dat, voorts, de verzoekende partij in het derde middel lijkt voorbij te gaan aan artikel 9, § 4, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 dat bepaalt : "wanneer een inrichting onder de toepassing valt van verschillende indelingsrubrieken behorende tot verschillende klassen, geldt voor deze inrichting de procedure van de hoogste klasse"; dat de verzoekende partij wel beweert destijds een melding van een inrichting klasse 3 te hebben gedaan, doch daarvan geen enkel bewijs voorlegt; dat, daarenboven, zij nalaat aan te tonen dat op het ogenblik waarop zij die melding zou hebben gedaan, deze uitsluitend meldingsplichtige activiteiten bevatte; dat de bewering dat het gemeentebestuur er op zou hebben gewezen dat een milieuvergunningsaanvraag klasse 2 moest worden ingediend, doet vermoeden dat er wel degelijk van bij het begin minstens één onderdeel klasse 2 deel uitmaakte van de inrichting;

2.3.2. Overwegende dat wordt vastgesteld dat het bevel tot stopzetting enkel melding maakt van onderdelen die of vergunnings- of meldingsplichtig zijn, zodat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet dwingt om ook niet-ingedeelde activiteiten stop te zetten; dat de verzoekende partij met haar vordering tot schorsing beoogt activiteiten verder te zetten zonder de vereiste vergunning of melding; dat aldus het schorsingsverzoek is gericht op het in stand houden van een onwettige exploitatie; dat zulk een belang niet als een wettig belang kan worden aangemerkt; dat de exceptie gegrond is; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien februari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Th. VAN RAEMDONCK. **M.-R. BRACKE.**